

MIRTSE ZSUZSA

Találkozás a halhatatlansággal

Fejmélyből,
 talán nagyanyám emlékezetéből
 indultam el egykor a világ felé.
 Vágytam, hogy meglásson
 a formátlan anyagban,
 érezze a húsba hatoló lélek erejét,
 ehessen az ambróziából,
 rabolja meg az öröklétet,
 belőle születő testeket akarjon,
 vérétől terhes véreket
 abban a pillanatban,
 amikor nagyapám meglátja őt.
 Az árnyéklét völgyéből hoztam magot,
 akaratom hizlalta fényerős csírává.
 Először apám testének
 kerestem helyet,
 majd fészket raktam
 anyám méhében.
 Sötét van.
 Kezemben fadoboz, nagyanyámé volt,
 majd anyám őrizgette. Fénnel rajzolt
 arcok csarnoka.
 Sokszor nézegettük már együtt.
 Belőle vagy?, kérdezted egyszer,
 majd figyelmesen a szemembe néztél, de
 nem engem kerestél ott, hanem valami
 bizonyosságot arról, hogy
 el tudnak-e fogadni téged is,
 ahogy egyszer nagyapámmal tették.
 Erős kép, látnokzsálya nélkül is látjuk:
 rézhajam drótszálán sétálunk
 valami mély, idegen vidék fölött,
 anyám bőrét simogatod arcomon,
 abban a simogatásban benne van
 az összes érintés, amely
 a tenyeredből kiszakadt.
 A múlttól nem érdemes szót váltani,
 jövőnk meg nincs – mondtad,
 de engem akkor már
 márványból faragtak halhatatlanságra,
 testem az emlékezés
 korsója lett.

A szerző Sötétkamra – előhívott versek című, új kötete az idei könyvhétre jelenik meg kiadónk gondozásában

*A fedőrétegek lepattantak,
 az ép, a túlélésre született
 felfénylett bennem.
 Tudtuk, mit teszünk.
 A halhatatlansággal akartunk
 találkozni, ha csak
 egy pillanatra is.
 Lekapartuk elhalt sejtjeinket,
 tizenkét tükörben láttuk
 tizenkétszer erős magunkat,
 hirtelen felismerhető lett rajtam
 az isteni arány, ahogy
 a csigaház mézsvázának tökéletességén is.
 Magunk alá temettük önző,
 magányos oszlopainkat,
 és együtt raktuk le
 egy új ház, templom
 alapkövét.*

Így ősz végén

*Arcunkra a csend pókja sző hálót,
 nyár veszejtett, esőben áztunk,
 rozsdaszín avar a takarónk,
 elhordták reggelre a házunk.*

*Nem viszek bajt, rosszat kifelé.
 Néma vagyok, húr nélküli hangszer.
 Ha lesz miért, majd megszólalok,
 ahogy magamnak ígértem egyszer.*

*Simítsa le rólam a félelem
 ruháját, lásson naponta szebbnek,
 fésüljön hajamba aranyvesszőt,
 ne higgyen soha elveszettnek,*

*ringasson, legyen dióbölcsőm,
 óvjon magától, mentsen meg végül.
 Hideg a világ, mindig ráfázom.
 Gombolja rám magát kérdés nélkül.*